

İnsanođlu

– Mecit Aktürk · 10 Ocak 2013

İnsanođlu

Nokta kadar çıkar için virgöl gibi eğilirsin
Karakterin çukur yapmış, üfleseler dağılırsın
Düşsen erdem denizine, yüzme bilmez boğulursun
Suretinin hikmetini, bilmiyorsun insanođlu...

Kibir sarmış benliğini, burnundan kıl aldırılmazsın
Kul olmuşsun zalimlere, hakkı tutup kaldırmazsın
Kâinat ilim deryası, kap uzatıp doldurmazsın
Ariflerin meclisine, gelmiyorsun insanođlu...

Bırakmadın nizâm, düzen, çevreye de verdin zarar
Gözlerimiz tezgâhlarda, hormonsuz bir sebze arar
Edeb ile arana da engel koydun, çektin duvar
Cahile fikir bedava, almıyorsun insanođlu...

İster kapat gözlerini, ister göm başını kuma
Kırdın dünyanın zırhını, ozon da tutmuyor yama
Kırk dereden su getirme; deme bana; fakat, ama
Söz versen de bir kararda kalmıyorsun insanođlu...

"SAKIN KESME! " dedi şair, ormanları yaktın, yıktın
Yanlış yönde yol almaktan, ne utandın, ne de bıktın
Sanma sakın sen kazandın, bu savaştan mağlup çıktın
Düşünüp de tefekküre dalmıyorsun insanoğlu...

Çağ atlamış medeniyet! Güçlü olan olmuş haklı
Haklı olan korkup sinmiş; mazlum zayıf, ağlamaklı
Kalmadı mı şu âlemde vicdanı hür, sağlam aklı
Neden birden taşkesildin, gülmüyorsun insanođlu?

Mecit Aktürk